

Arrest

nr. 68 807 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger (deelrepubliek Dagestan) en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 15 juli 2010 vervoerde u als taxichauffeur een passagier van Khasavyurt naar Gudermes (Tsjetsjenië). Bij uw terugkeer naar Khasavyurt werd u aan de grens aangehouden door mensen van de MVD en met geweld meegenomen naar een onbekende plaats. U werd geslagen en ondervraagd over de passagier, waarvan men beweerde dat het een rebel was. U ontkende elke bewuste betrokkenheid bij het verzet. U weigerde bepaalde documenten te ondertekenen. De volgende ochtend werd u vrijgelaten. U vernam dat uw broer 100 000 roebel had betaald voor uw vrijlating. Op 3 augustus 2010 kwamen de autoriteiten bij u thuis langs om u aan te houden. Omdat u niet aanwezig was werd uw broer meegenomen. Hij werd

zwaar mishandeld en eveneens gedwongen documenten te ondertekenen, wat hij net als u weigerde. Hij werd snel vrijgelaten, maar draagt nog steeds de gevolgen van deze mishandeling en is ten gevolge hiervan invalide. Op 30 september 2010 werd u van thuis uit meegenomen en naar een cel in Khasavyurt gebracht. U werd pas op 2 februari 2011 vrijgelaten, na het betalen van 30 000 dollar. U werd tijdens uw aanhouding regelmatig geslagen en ondervraagd over uw betrokkenheid bij het verzet. Daags voor uw vrijlating had u uiteindelijk documenten ondertekend waarvan u de inhoud niet kende. Aan uw familie werd beloofd dat na betaling van de 30 000 dollar u niet meer zou worden lastig gevallen. Op 5 maart kwamen deze autoriteiten echter opnieuw langs. U was niet thuis, maar ze eisten een laatste keer 10 000 dollar. Jullie kregen 7 dagen bedenktijd. U meende dat er geen garanties waren dat het de laatste keer zou zijn dat u zou worden lastig gevallen, en bijgevolg vroeg u aan uw moeder niet te betalen en besliste u te vluchten. Op 10 maart 2011 verliet u Dagestan. Op 16 maart 2011 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Een eerste element welke de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt is het feit dat volgens uw verklaringen, en voor zover u weet, uw familie pas eind 2010/begin 2011 getracht heeft u vrij te krijgen/vrij te kopen (CG,p.5). Dit zou begonnen zijn nadat uw oudste broer telefoon had gekregen (CG, ,p.5) Dit is opmerkelijk, aangezien u eind 2010 immers reeds al verschillende maanden spoorloos verdwenen was. Indien uw familie toch reeds vroeger begonnen zou zijn u op te sporen, is dit eveneens opmerkelijk, aangezien u hiervan dan niet op de hoogte bent, terwijl kan verwacht worden dat u na uw vrijlating uitvoerig op de hoogte bent gebracht van de eventuele verschillende pogingen u op te sporen en vrij te krijgen.

Een tweede element betreft de afgiftedatum van uw rijbewijs. Volgens het document werd dit uitgereikt op 14 december 2010, terwijl u van 30 september 2010 tot 1 februari 2011 aangehouden werd. Hiermee geconfronteerd bevestigt u dat uw rijbewijs op deze datum is uitgereikt, en verklaart u dat uw broer R. (...) dit heeft afgehaald, en in uw plaats heeft ondertekend. U verklaart dat een nieuw rijbewijs werd aangevraagd omdat uw oude door een wasbeurt wat beschadigd werd (CG,p.6). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen, en zoals in de vorige paragraaf aangehaald, zou de familie na uw aanhouding eind september 2010 niets ondernomen hebben. Zoals gesteld is dit an sich reeds vreemd, maar in combinatie met de wetenschap dat uw familie volgens uw verklaringen in die eerste weken na uw verdwijning anderzijds wel de moeite nam om een beschadigd rijbewijs van u om te wisselen bij de autoriteiten (en hierin zonder enige moeite geslaagd is), is dit zeer opmerkelijk en weinig aannemelijk.

In verband met uw documenten moet, als derde motiveringselement, ook vastgesteld worden dat er een belangrijke incoherentie bestaat tussen de door u aangehaalde verwondingen opgelopen tijdens de aanhouding in juli 2010 en de inhoud van het medisch attest dd. 27/7/2010 ten gevolge hiervan. U verklaart dat men u 4 tanden gebroken had (CG,p.7). Echter, in het vrij uitgebreid medisch attest staat niets over gebroken tanden, 'enkel' over een hersenschudding en een kneuzing van de borstkas. Nochtans kan dit verwacht worden, aangezien het een opmerkelijke en ernstige verwonding is.

Als vierde element kan aangehaald worden dat uw houding na uw vervolging en sinds uw vlucht niet steeds begrijpelijk en niet in overeenstemming is met een gegronde vrees. Zo bent u na de aanhouding en ernstige mishandeling van uw broer, en waarbij het de bedoeling was geweest dat men u had meegenomen, gewoon thuis gebleven (CG,p.8,9). U verklaarde dat u niet verwachtte dat ze nog zouden komen (CG,p.9). Dit is niet aannemelijk; op basis van de aanhouding van uw broer was het duidelijk dat men naar u op zoek was. Sinds uw vlucht uit Dagestan heeft u ook nauwelijks geïnformeerd naar de actuele stand van zaken aangaande uw problemen (CG,p.9,10). U heeft slechts één keer na uw aankomst gebeld. De anderhalve maand nadien heeft u niet meer getelefoneerd (CG,p.10). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij zich grondig informeert naar de evolutie van zijn problemen, zeker wanneer, zoals in uw geval, een deadline werd gegeven voor de betaling van een som geld en andere gezinsleden een verhoogd risico lopen. Het feit dat dit bij u niet het geval is, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Als vijfde element moeten twee belangwekkende tegenstrijdigheden worden aangehaald in vergelijking met uw verklaringen in de schriftelijke vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u in de vragenlijst dat u op 30/9/2010 gedurende 5 maanden in een cel ergens in Khasavyurt werd

vastgehouden (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.1). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u niet weet in welke stad u toen bent vastgehouden (CG,p.5). Indien u wordt gevraagd of u geen vermoeden heeft antwoordt u Machatsjkala (CG,p.10). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze manifeste tegenstrijdigheid, verklaart u dat u zeker bent dat u de tweede keer (september 2010) niet in Khasavyurt werd vastgehouden (CG,p.10). Aangezien de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaring in de vragenlijst aanwezig blijft, en aangezien dit een belangwekkend feit is, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw relaas. Een tweede tegenstrijdigheid welke de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt heeft betrekking op de documenten die uw broer in augustus 2010 diende te ondertekenen. U verklaarde initieel (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5) dat hij documenten moest ondertekenen waarin stond dat u rebellen hielp. Tijdens uw gehoor verklaart u echter dat u niet weet wat de inhoud van de documenten was die hij moest ondertekenen (CG,p.9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het, naar uw idee, documenten waren waarin stond dat u rebellen hielp (CG,p.10,11). Deze verklaring is niet afdoende, indien u tijdens de vragenlijst een vermoeden uitte, is het niet plausibel dat u op het gehoor duidelijk antwoordt dat u niets weet over de inhoud van de documenten, zelfs niet of ze tegen u of tegen hem waren (CG,p.9).

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering de Russische Federatie te hebben verlaten en de Europese Unie te zijn binnengereisd zonder enig geldig reisdocument. U verklaarde dat u Dagestan verliet in een bus naar Moskou en van daar met een personenwagen en een minibus naar België bent gereisd. U verklaart dat u zonder een internationaal paspoort heeft gereisd. Jullie zijn langs de grote wegen naar België gereden, maar u weet niet langs welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. Jullie zijn op een bepaalde plaats gestopt door de politie, maar jullie zijn door niemand benaderd en er is geen identiteitscontrole uitgevoerd. U werd door de chauffeur vooraf opgedragen geen informatie gegeven over de identiteit die u moest aannemen in geval van controle (CG,p. 3,4; verslag Dienst Vreemdelingenzaken,punt 36). Deze verklaringen zijn bijzonder onaannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet-EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals bijvoorbeeld Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in één van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die – zoals u – niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Europese Unie te kunnen betreden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enig identiteits- en reisdocument gereisd zou hebben (of op hoogte werd gebracht van een eventuele valse identiteit en waarvoor de chauffeur de nodige documenten beschikte), en dat u aan de grens geen identiteitscontrole zou hebben gekregen. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs en attesten in verband met uw rijlessen en uw sportbadge betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Het medisch attest werd hoger reeds besproken. Er werd vastgesteld dat een door u beschreven ernstige verwonding (vier gebroken tanden) niet in het medisch attest vermeld staat. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas en/of medisch attest. Hoe dan ook kan het attest de verschillende elementen van ongeloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 57/6, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat uit haar verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat zij in gevaar verkeert in Dagestan en dit ten gevolge van haar vermeende politieke betrokkenheid. De verzoekende partij werpt op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar de veelvuldige tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke elementen in haar verklaringen. De verzoekende partij werd niet in staat gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert in het licht van de beoordeling van het al dan niet aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast, na een omstandige motivering, dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is. De verzoekende partij herhaalt de kern van haar asielaanvraag, maar brengt geen concrete elementen bij die de hiervoor geciteerde motieven in een ander daglicht kunnen stellen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig –want ze hebben betrekking op een aantal kernelementen van het asielaanvraag- en vinden steun in de stukken van het administratief dossier, zodat ze door de Raad worden bijgetreden en inderdaad leiden tot de conclusie dat het asielaanvraag is ontdaan van elke geloofwaardigheid.

2.1.5. Wat betreft het argument dat de verzoekende partij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt stelt de Raad dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij dit argument. Zij heeft in huidig beroep –dat overigens een devolutieve werking heeft- immers de mogelijkheid om haar verweer te voeren en de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert te betwisten. Er is overigens geen enkele bepaling die de verwerende partij oplegt om de asielaanvrager vooraf te confronteren met de informatie waarop zij zich baseert om de bestreden beslissing te schragen. Ten slotte, voor zover de verzoekende partij zou alluderen op een mogelijke schending van de rechten van verdediging, dient erop gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat uit haar verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing stelt dat er geen risico is. In deze beslissing wordt gesteld dat, uit de informatie die voorhanden is, kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale situatie in Dagestan niet van aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De verzoekende partij haalt een aantal passages aan die naar haar zeggen afkomstig zijn uit de internationale pers, stellende dat uit de dagelijkse berichten uit de regio een totaal andere situatie blijkt:

Zo citeert zij :

“Alleen al vorig jaar kwamen in de Russische noordelijke Kaukasus meer dan 750 mensen om als gevolg van bomaanslagen en gevechten met radicaal-islamitische rebellen. De deelrepubliek Dagestan heeft vrijwel dagelijks te maken met het geweld. Eer vonden vorig jaar meer dan honderd aanslagen plaats. De oorzaken van het geweld zijn complex en een oplossing lijkt steeds verder weg naarmate de standpunten van beide partijen in het conflict zich verharderen” (Geert Groot Koerkamp 10 maart 2011)

“In Dagestan zijn de inwoners bijna gewend geraakt aan geweld. Er is armoede, wanhoop en vooral wrok tegen Moskou.” (Een verslag van correspondent Kysia Hekster vanuit de hoofdstad Machatsjkala - 3 april 2010), en

“Bij een zelfmoordaanslag op een militaire basis in Dagestan zijn vijf Russische militairen om het leven gekomen. Meer dan dertig mensen raakten gewond. Een man reed met een auto vol explosieven dwars door de hekken het terrein op. Zijn weg werd versperd door een legertruck en toen de dader daar tegenaan reed, ontplofte de auto. Volgens de autoriteiten waren er veel meer doden gevallen als het de man gelukt was de basis verder op te rijden. In de Russische regio Dagestan is het al lange tijd onrustig. Er worden geregeld aanslagen gepleegd door militante moslims, die een islamitische staat in de Noord-Kaukasus willen.” (5 september 2010)

Uit de omschrijving uitgaande van de internationale pers blijkt volgens de verzoekende partij meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek vanwaar zij afkomstig is. *“De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van de verzoekende partij niet ontkrachten”*, zo besluit zij.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS 29 november 2007, nr. 177.396). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald omwille van een situatie zoals beoogd in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is, na grondige analyse van de beschikbare informatie, dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft zich daarbij beroepen op de informatie die is vervat in de Subject Related Briefing *“Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011”* en die is gebaseerd op de informatie verstrekt door verschillende gezaghebbende bronnen. Inderdaad blijkt uit dit document dat, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen, dat hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, er tevens een beperkt aantal gevallen zijn waarbij burgers het slachtoffer worden, meer bepaald wanneer deze ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. Ook wordt erkend dat de autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties, waarbij het niet uitgesloten is dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Desalniettemin, zo besluit de verwerende partij, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt en is de globale situatie niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De verzoekende partij is weliswaar van mening dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van alle burgers in Dagestan, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op de voormelde objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier te weerleggen. Zij brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers met betrekking tot de persberichten die zij citeert, en waarvan zij sommige toeschrijft aan bepaalde personen (o.a. Geert Groot Koerkamp en Kysia Hekster), maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze passages afkomstig zijn van objectieve bronnen. Zij voegt de bronnen van deze citaten ook niet bij haar verzoekschrift. Het is voor de Raad dus ook onmogelijk om de herkomst, laat staan de objectiviteit van deze citaten op enige wijze te beoordelen. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de argumenten van het Commissariaat-generaal die gebaseerd zijn op objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen, en die bovendien bij het administratief dossier is gevoegd, op enige wijze te weerleggen.

De verzoekende partij weerlegt de actuele veiligheidsanalyse in Dagestan van de verwerende partij niet en toont met haar stelling dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, niet aan dat er, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, er op dit moment voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De verzoekende partij komt dan ook niet in aanmerking voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Een derde middel is afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht.

De verzoekende partij doet gelden dat de bestreden beslissing nauwelijks gemotiveerd is, terwijl de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn.

2.3.2. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op uitvoerige en pertinente wijze heeft gemotiveerd om welke redenen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De motieven zijn, zoals reeds gesteld pertinent en worden gedragen door de stukken van het administratief dossier. De loutere bewering van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing nauwelijks en niet correct zou zijn gemotiveerd, zonder dat zij enig concreet element aanbrengt dat de motieven in een ander daglicht zou kunnen stellen, is dan ook niet ernstig te noemen.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS